

Osudové rukopisu sazavо-emmauzského.

Sazavо - emmauzský jmenujeme rukopis nás, neboť cyrilskou částku, jak závěrka vykazuje, psal svatý Prokop svú rukú,¹ a císař Karel IV.

¹ Svědectví závěrky písařovy jest z hodnověrného podání, jesto v přesnotě své do Karla IV. snadno se udržeti mohlo, mohloť býti i výslovně psáno na konci celého rukopisu, kteréhož jen 16 listův Karel IV. Emmauzským daroval, a kto takové podání vyvrátiti fice, tomu náleží dokázati, že ne hodnověrně, ale že krivo jest, temuz na pouhé slovo bez důvodův víry se dáti nemůže a nesmí. O svatém Prokopu postavíme zde několik řádkův z legend od 12ho do 17ho věku:

»Tempore siquidem Ducis Oudalrici, in diuino cultu viri magnifici, fuit eremita Procopius nomine, natione Bohemicus de villa Chotun, Sclauonicis litteris a Sanctissimo Quirillo Episcopo quondam inventis et statutis, canonice admodum imbutus, in sæculo presbyter eximius, honesta vita et casta mysteria celebrans, postmodum infula monasticæ armatus professionis, solus cum solo Deo in fidei pignore inconuulsus deguit.« *Anonymus Sazaviensis apud Cosmam.*

V legendě, jejíž nejmenovaný spisovatel praví, že ji ze souvěké v slovanském jazyku sepsané přeložil, dokládá se:

Deo tamen conscio teste, historia veridica, de sclauonicis litteris in latinitatem translata, cujus materiam succincte adior explicare. — Procopius natione Bohemigena ex ingenuis parentibus etc. cujus origo extat ex quodam territorio, cui nomen vulgariter Chotim. Qui nimirum ab ipsis infantie rudimentis Deum, fontem vite sitiens etc. — Videntes ejus preclari genitores pueri tantam gratiam Dei in eo rutilare, commendaverunt eum in castro Visegradensi Magistro liberalium litterarum studiis, ut eorum informatione cœlestibus institueretur disciplinis, ubi tunc temporis famosum studium Sclavonicæ lingue vigeat, ibique egregios magistrorum theoriæ quotidie carpebat fructus, cum verba, quæ in sacris codicibus legebat, mox in opera cum Dei adjutorio vertebat etc.

Slovanské legendy neznám, ale podobná

СУДЬБА САЗАВО-ЭМАУЗСКОЙ РУКОПИСИ.

Мы называемъ нашу рукопись Сазаво-эмаузскою, потому что кирилловскую часть, какъ показываетъ послѣсловіе, писалъ св. Прокопій своею рукою,¹ а импера-

¹ Свидѣтельство послѣсловія переписчика идетъ отъ достовѣрнаго преданія, легко могшаго сохраниться въ своей свѣжести до Карла IV., оно могло быть и ясно написано въ концѣ цѣлой рукописи, изъ которой Карлъ IV. подарилъ Эмаузнамъ только 16 листовъ. Желаящій опровергнуть это преданіе долженъ доказать недостоверность его. Слова безъ доказательствъ немогутъ и недолжны заслуживать никакого вѣроятія. Здѣсь помѣстимъ нѣсколько строкъ о св. Прокопій изъ легенды отъ 12. до 17. вѣка:

Въ легендѣ безыменнаго писателя, который говоритъ, что онъ перевелъ ее съ современной словянскій рукописи, прибавлено:

Незнаю словянскій легенды, но подобная